

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. В., 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря И.С.К.
като разгледа докладваното от В.Й.М. Въззивно гражданско дело № 20231300500045 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл.ГПК.

Образувано по въззивна жалба от адв.Д. Б.-особен представител на В. Т. Б. от гр.В., ул.»Л. «№* ЕГН: ***** против Решение № 596 от 19.12.2022 г. на РС - В. постановено по гр. д. № 20211320100939.

Счита, че постановеното по делото решение е неправилно и незаконосъобразно, поради това, че ищеца твърди, че с ответника е сключен Договор за кредит от страна на трето дружество, впоследствие вляло се в ответното дружество, като не са представени доказателства за това. Посочва, че липсват и доказателства че в процесния случай, лично ответника В. Т. Б. е сключил договор за кредит, тъй като не е представен оригинала на договора.

Моли Съда ако такъв не бъде представен да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Постъпил е отговор на въззивна жалба от „БНП П.П.Ф.“ С.А., П., Франция чрез „БНП П.П.Ф.“ С.А., клон Б., гр. С. жк. „М.*“, Б.П. С. сгр.* чрез юрисконсулт Н.М. (с пълномощно № */2022 г.)

на въззивна жалба.

Поддържа се, че правилно първоинстанционният съд е стигнал до заключението, че процесният договор съдържа всички необходими реквизити. По делото правилно е установено, че действията по сключването му са законосъобразни и отговарят на разпоредбите на българското законодателство.

Посочва, че първоинстанционният съдебен състав е достигнал до правилния извод, че исковата претенция е доказана по основание и размер, предвид представените от ищеца с исковата молба доказателства, които са приети и кредитирани от съда.

Считат, че правилно съдебният състав кредитира назначената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че дължимите се: главница, възнаградителна и мораторна лихва, са в претендираните от ищеца размери в исковата молба. Излагат твърдения за неоснователност на изложените във въззивната жалба възражения, че между страните в процеса не е налице облигационна връзка.

Посочват като неоснователно становището от въззивника, че в производство ищецът е следвало да представи изрични доказателства за настъпилото универсално правоприемство между „БНП П.П.Ф.“ ЕАД с ЕИК, * и „БНП П.П.Ф.“ С.А., клон Б. с ЕИК 2*. На основание чл. 265м ТЗ и в съответствие с чл. 13 от Директива * на Европейския парламент и Съвета във връзка с чл. 3 и чл. 4а от Директива */ЕО на Европейския парламент и Съвета въпросното обстоятелство е вписано в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел. Предвид предходното и с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ. гласяща, че всяко вписано в регистъра обстоятелство се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването, като правилно съд е приел, че тези промени в организационната форма на кредитора не е необходимо да бъдат доказвани в настоящото производство.

С оглед горните съображения, молят Съда да отхвърли като неоснователна подадената въззивна жалба и да постанови решение с което да потвърди обжалвания съдебен акт като правилен и законосъобразен.

Претендира се юрисконсултско възнаграждение по делото на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка

с чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 100.00 лева.

ВОС, като взе предвид постъпилата жалба, становището на ответната по делото страна и съобразявайки данните по делото в тяхната съвкупност, прие за установено следното :

Жалбата е процесуално допустима. Подадена от лице имащо право и интерес от настоящето обжалване. Разгледана по същество е неоснователна поради следното :

С решение № 596 от 19.12.2022 г. РС - В. по гр. д. № 20211320100939. признава за установено по отношение на В. Т. Б., с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Л.“ №*, че дължи на „БНП П.П.Ф. С.А , П.” чрез „БНП П.П.Ф. С.А.”, клон Б., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С. ж. к. “М.*”, Б.П. С. сгр.* следните суми: **1809.17 лева** - главница по договор за кредит CARD-* **23.59 лева** – възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 01.02.2019 г. до 07.05.2019 г. и **97.88 лева** – мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 01.03.2019 г. до 19.01.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 30.01.2020 г. - датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 234/2020 г. по описа на РС - В. до окончателното изплащане на вземането, като Осъжда В. Т. Б. , с ЕГН *****, с адрес: гр.В., ул. „Л.“ №* ДА ЗАПЛАТИ на „БНП П.П.Ф. С.А, П.” чрез „БНП П.П.Ф. С.А.”, клонБ., ЕИК *,с със седалище и адрес на управление: гр. С. ж.к. “М.*”, Б.П. С. сгр. 14 сумата в общ размер от **88.59 лева** /38.59 лева - платена държавна такса и 50.00 лева - юрисконсултско възнаграждение/ - направени разноски в заповедното производство по ч.гр.д № 234/2020 г. по описа на РС-В., както и сумата в общ размер на **550.00 лева**, направени в настоящето производство разноски /50.00 лв.-платена държавна такса, 300.00 лева - такса за особен представител, 100.00 лева - депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, в размер на 100.00 лв./.

От данните по делото се установява, че в резултат на подадено от страна на ищеца, заявление по чл. 410 ГПК е образувано ч.гр.д. № 234/2020 г. по описа на РС - В., по което на 02.03.2020 г., срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 312-

РЗ/02.03.2020 г. за процесните суми.

Не се спори относно издаването на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, въз основа на подадено от ищеца заявление срещу ответника, за процесните суми, видно и от приложеното ч.гр.д. № 234/2020 г. по описа на РС - В., по което заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47 ал. 5 от ГПК, и поради което е предявен и настоящия установителен иск.

Съгласно, сключен договор на 30.04.2018 г. между ищеца, като кредитор и ответника, като кредитополучател за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CREX-* и приложение към договора CARD-* – дата на активиране на картата 20.08.2018 г. е отпуснат на ответника револвиращ кредит с максимален кредитен лимит до 10 000.00 лева.

След усвояване на суми по кредитната карта, чийто дневен лимит бил 1000.00 лева кредитополучателят следва да заплаща месечна погасителна вноска, която е променлива величина, съобразно усвоената сума до пълното погасяване на задължението. Кредиторът издава месечно извлечение до 15-то число на месеца и следва период, в който кредитополучателят е длъжен да направи погашение по усвоения кредит до 1-во число на месеца, следващ издаването на извлечението най-малко в размер, посочен в тарифата. Годишният процент на разходите е фиксиран на 44.90 % и лихвения процент е фиксиран за срока на договора, като е посочен в него в размер на 35 %.

Кредитния лимит представлява револвиращ потребителски кредит, който кредитополучателят усвоява посредством всякакви трансакции – теглене в брой от банкомати АТМ, плащания, чрез терминални устройства и др. Уговорено е, че кредитополучателят може да извършва трансакции /операции/ чрез кредитната карта до разрешения кредитен лимит, като всяка трансакция с кредитна карта представлява усвояване на договора за револвиращ потребителски кредит, като договорът е безсрочен, както и че за ползването на револвиращия кредит кредитополучателят дължи годишна лихва върху усвоената част от кредитния лимит, за срока на ползване на кредитния лимит, видно от чл. 14 от Приложението към Договор за потребителски кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CREX-*, CARD-*.

Приложена е последна покана и обратна разписка до ответника,

удостоверяваща получаването на съответната пратка.

Вещото лице по назначената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза е дало заключение, от което се установява, че дължимите се: главница, възнаградителна и мораторна лихва, са в претендираните от ищеца размери в исковата молба.

Със заключението на вещото лице е даден отговор на поставените задачи. Същото е обективно, компетентно изготвено и относимо към предмета на доказване в производството, поради което е прието от съда.

При тази фактическа обстановка, ВОС намира предявеният иск за основателен и доказан, а подадената против него въззивна жалба за неоснователна.

Исковата претенция намира своето основание в разпоредбата на чл. 422 от ГПК, в което производство ищецът следва да докаже и установи съществуването на вземането си и размерът му, респективно, че ответникът дължи сумите, за които в заповедното производство е издадена съответната заповед за изпълнение.

С оглед данните по делото е безспорно, че между страните е възникнало облигационно отношение във връзка с даден паричен заем.

Предмет на делото е сключен между страните договор за револвиращ кредит под формата на кредитна карта MasterCard, с дневен лимит 1000.00 лева, който ответникът активирал на 20.08.2018 г. В договора за потребителски кредит, към който е и Приложение за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-* фигурира подписа на ответника, като същият не е оспорен в срока по чл. 131 от ГПК. Съгласно Приложението за отпускане на револвиращ потребителски кредит, за кредитополучателя възниква задължението да заплаща минимална месечна погасителна вноска, съобразно усвоената сума, като при данните по делото /заключението на вещото лице/ е безспорно, че ответникът е направил последно плащане на 18.12.2018 г.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 договора за потребителски кредит е недействителен. Настоящият договор е в предвидената в чл. 10, ал. 1 ЗПК писмена форма, при постигнато съгласие относно размера на лимита,

месечната погасителна вноска, не е уговорено същият да е сключен при предварително утвърдени общи условия, поради което чл. 11, ал. 2 ЗПК не намира приложение. Изискванията на чл. 10, ал. 1 чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 от ЗПК са изпълнени.

Не се установява да е налице противоречие с чл. 143 от ЗЗП и нарушаване принципа на добросъвестност, водещ до неравновесие между правата и задълженията, като договорените клаузи не противоречат на посочените в 19 точки на чл. 143 от ЗЗП случаи на неравноправни клаузи.

В договора са посочени размерът на кредитния лимит, погасителната вноска, с които ответникът се е съгласил, като е подписал договора. Ищецът в качеството на кредитор е изправна страна, тъй като е представил писмени доказателства за сключването на договора и предоставената сума, усвоена чрез активиране на кредитната карта от ответника. Същият е направил последно плащане на 18.12.2018 г., след което е преустановил обслужването на кредита.

От заключението на вещото лице е видно, че ответникът е направил следните плащания по предоставения му кредит: на 19.09.2018 г. са

внесени 120.65 лева; на 18.10.2018 г. са внесени 120.98 лева; на 19.11.2018 г. са внесени 120.88 лева и на 18.12.2018 г. са внесени 121.04 лева. Извършените от същия плащания следва да се считат за признание дължимостта на сумите, поради което съдът намира, че възраженията на особения представител на ответника за липса на облигационна връзка между страните са неоснователни.

С оглед изложеното се налага извод, че ищецът е изправна страна по договора за заем, тъй като е изпълнил поетото задължение да отпусне уговорения размер на заема на ответника, който обаче от своя страна не е изпълнил поетото насрещно задължение да погаси при съответните условия по договора всички дължими се месечни вноски по кредита.

Доказателства относно цялостно изпълнение на задълженията на ответника по процесния договор не се ангажираха, поради което и с установеното съдът приема, че същият е неизправна страна.

По делото се установи, видно от приложената разписка, че ответникът е уведомен за задълженията си.

Предявеният установителен иск се явява основателен и доказан и правилно е уважен като е признато за установено по отношение на ответника, че дължи

на ищеца сумата в размер

на: **1809.17 лева** - главница по договора за кредит CARD-* **23.59 лева** – възнаградителна лихва, начислена върху главницата за периода от 01.02.2019 г. до 07.05.2019 г. и **97.88 лева** – мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 01.03.2019 г. до 19.01.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 30.01.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

Решението е правилно и в частта на присъдените разности.

Неоснователни са твърденията във въззивна жалба.

Правилно първоинстанционният съд е стигнал до заключението, че процесният договор съдържа всички необходими реквизити. По делото правилно е установено, че действията по сключването му са законосъобразни и отговарят на разпоредбите на българското законодателство. Първоинстанционният съдебен състав е достигнал до правилния извод, че исковата претенция е доказана по основание и размер, предвид представените от ищеца с исковата молба доказателства, които са приети и кредитирани от съда.

Правилно съдебният състав е кредитирал назначената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че дължимите се: главница, възнаградителна и мораторна лихва, са в претендираните от ищеца размери в исковата молба.

Неоснователно е становището от въззивника, че в производство ищецът е следвало да представи изрични доказателства за настъпилото универсално правоприменение между „БНП П.П.Ф.“ ЕАД с ЕИК, * и „БНП П.П.Ф.“ С.А., клон Б. с ЕИК 2*. На основание чл. 265м ТЗ и в съответствие с чл. 13 от Директива * на Европейския парламент и Съвета във връзка с чл. 3 и чл. 4а от Директива */ЕО на Европейския парламент и Съвета въпросното обстоятелство е вписано в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел. Предвид предходното и с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ, гласяща, че всяко вписано в регистъра обстоятелство се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването, като правилно съд е приел, че тези промени в организационната форма на кредитора не е необходимо да бъдат доказвани в настоящото производство.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 596 от 19.12.2022 г. на РС - В. постановено по гр. д. № 20211320100939.

ОСЪЖДА В. Т. Б. , с ЕГН *****, с адрес: гр. В., ул. „Л.“ №* **ДА ЗАПЛАТИ** на **„БНП П.П.Ф. С.А, П.“** чрез „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон Б., ЕИК 2*, със седалище и адрес на управление: гр. С. ж. к. “М.*”, Б.П. С. сгр. * сумата в общ размер на **400.00 лева**, направени в настоящето производство разноси / 300.00 лева - такса за особен представител, 100.00 лева - юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, в размер на 100.00 лв./.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____